

Η ΜΥΣΤΗΡΙΟΔΗΣ ΣΥΜΜΜΡΙΑ.

(Συνέχεια ἵδε φυλλάδιου 13.)

γραφείον ό μαρκήσιος Κορνελλάνος δόλος τεθορυβημένος καὶ παρεκάλεσε τὸν κύριον Δαγγλῆ, προφασιζόμενος δτι ἡ θυγάτηρ του προσεβλήθη ὑπὸ ἀπροόπτου κεφαλαλγίας, νὰ ἀναβληθῇ εἰς ἄλλην ἡμέραν ἡ ὑπογραφὴ του συμβολαίου.

Τὸ πρᾶγμα κατήντα σπουδαῖον, ἡ ὅργη ταῦ μοιράρχου δρια δὲν εἶχε, καὶ μόλις καὶ μετὰ βίας διὰ πολλῶν καὶ θερμῶν παρακλήσεων οἱ μάρτυρες καὶ ὁ συμβολαιογράφος κατώρθωσαν νὰ ἐμποδίσωσι τὴν ἐπικειμένην ῥῆξιν καὶ νὰ καταπείσωσιν αὐτὸν νὰ δεχθῇ τὴν προτεινομένην ἀναβολήν· ἐν τῷ μεταξὺ παρῆλθεν ἀρκετὴ ὥρα καὶ ὅμως ὁ Βονρεπώ δὲν ἐφαίνετο. Οἱ μάρτυρες προσεπάθουν νὰ καταστήσωσι διὰ σφοδρῶν πολιτικῶν συζητήσεων ἀνεπαίσθητον τὴν ἀνεκήγητον τάυτην βραδύτητα, ἡτις τοὺς κατέπληξεν ἀλλ’ ὁ Δαγγλῆς, μὴ ἀπατώμενος ὑπὸ τοιούτων στρατηγημάτων, περιεπάτει χωρὶς νὰ ἀκούῃ ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸ δέλλο ἄκρον τοῦ δωματίου, καὶ μόνον ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν ἐπλησίαζεν εἰς τὸ παράθυρον καὶ παρετίρει διὰ τῶν ὑάλων ἐπὶ τούτοις ἐσήμανεν δγδόνη καὶ ἡμίσεια. Τότε πλέον ἡ ὑπομονὴ του ἐξηντλήθη, καὶ ἀρπάσας ὅρμητικῶς τὴν ράβδον του ἐξῆλθε, λέγων δτι θὰ ὑπάγῃ νὰ φέρῃ τὸν Βονρεπώ.

Ἄν τὸν εὑρίσκει θὰ τὸν ἐφερεν ἀναμφιβόλως, ἀλλ’ ὁ ταμίας μας τὴν ὥραν ἔκεινην πᾶν ἄλλο ἢ περὶ γάμου ἐσκέπτετο. Ιδοὺ ταύντι τί συνέβη εἰς αὐτὸν περὶ δυσμάς ἥλιου. Περιπεσὼν εἰς ἀφόρητον ἀμηχανίαν συνεπείᾳ τῶν ἀπειλῶν τοῦ Βίκτορος, τοῦ Πολωνοῦ καὶ τοῦ μοιράρχου, τὸν ὅποιον ὡς ἄλλον διάβολον ἐφοβεῖτο, ἀμαξμεινε μόνος, ἐξεκένωσε κατὰ πρῶτον τὰ βέλη τῆς ὄργης του κατὰ τοῦ θαλαμηπόλου αὐτοῦ Λαπιέρου, καὶ ἀφοῦ τὸν κατεκεραύνωσε δι’ ἐπιπλήξεων καὶ ὕβρεων, ἀπεφάσισεν ὑστερὸν νὰ συμβουλευθῇ καὶ τὸν στόμαχόν του, καὶ, διὰ τὸ ἔκτακτον τῶν περιστάσεων, ἐκάθησαν εἰς τὴν τράπεζαν δλίγον πρὸ τῆς συνήθους ὥρας.

Ο φιλήσυχος Βονρεπώ βαρυστενάξων προσεπάθησε διὰ καλῶν ἐδεσμάτων καὶ ἐξαιρέτων οἰνων νὰ πραύνῃ τὴν θλίψιν του καὶ νὰ παραδώσῃ εἰς λήθην τὰ βάσανά του, ὅπερ καὶ κατώρθωσε. Τὸν δὲ Λαπιέρον κατ’ ἀρχὰς μὲν τοῦ γεύματος ἀποτόμως

ἀπέπεμψεν, ὑστερὸν δὲ κατὰ μικρὸν καὶ καθ’ ὅσον τὰ παράπονα τοῦ στομάχου ἐκόπαζον, ἡλαττοῦτο καὶ ἡ κατ’ αὐτοῦ ἀποστροφή του, ἐπὶ τέλους μάλιστα τῷ ἐπέτρεψε καὶ τὸν λόγον νὰ ἀναλάβῃ· τοῦτο περιέμενε καὶ ὁ Λαπιέρος, δθεν ἀμέσως ἤρχισε τὰς κατ’ αὐτοῦ ἀκατασχέτους ἐφόδους.

— Σήμερον, αὐθέντα, εἴπε δριλῶν διὰ τῆς ῥινὸς, μοῦ ἐνεθυμίσατε τὸν μακαρίτην πατέρα σας . . . ἐκεῖνος ὁ καλὸς ἀνθρωπὸς ἀμα τῷ ἥρχετο κάμμια τοιάυτη ἀνεμοζάλη, « Ηιερόω, μοῦ ἐλεγε, πήγανε νὰ φωνάξῃς τὸν κύριον Μεγατάπαν νὰ κάμωμεν συμβούλιον. »

— Έξαίρετος ἀνθρωπὸς! ἐτραύλισεν ὁ Βονρεπώ συγκινηθεὶς μέχρι δακρύων ὑπὸ τοῦ βορδηγαλλίου καὶ τῆς ἀναμνήσεως τοῦ πατρός του.

— Αὐτὸς ἡτον ὁ σύμβουλός του, ἀλλον δὲν εἶχεν.

— Οἱ πατέρες μας εἶχον τῷόντι περιστοτέραν ἡμῶν κρίσιν, ἀπεφήνατο ὁ Βονρεπώ.

— Ἀλήθεια, αὐθέντα, εἴπεν ὁ Λαπιέρος ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον θρασυνόμενος καὶ ἀποτολμήσας νὰ ἐμβάψῃ τοὺς δακτύλους του εἰς τὴν ταμβακοθήκην τοῦ κυρίου του στοιχηματίῳ δτι ἀν εἰχομεν ἐδῶ τὸν Μεγατάπαν θὰ σᾶς ἐδίδε μίαν καλὴν συμβουλήν!

— Ποίου εἶδους συμβουλήν, χαρένε;

— Νὰ μὴ φοβεῖσθε τόσῳ πολὺ εἰς τὸ ἔξτης!

— Ήξεύρεις τί σὲ κάμγω, κατεργάρο! νὰ σηκώσω τὸ ραβδί . . .

— Κάνεις δὲν μᾶς ἀκούει, αὐθέντα, οἱ υπηρέται εἰναι ὅλοι κάτω καὶ ἀν δὲν τοὺς φωνάξω, δὲν ἔρχονται, τίς ἡ ἀνάγκη λοιπὸν νὰ συστέλλεσθε ἐνώπιον τοῦ Λαπιέρου;

— Εγώ δὲν ἐφοβήθην!

— Τὸ πιστεύω, ἀλλὰ ἐτρέμετε καθὼς τὸ φύλλον!

— Ἀπὸ ἀγανάκτησιν, ἀνόητε, ἔτρεμα! δλίγο τὸ ἔχεις, νὰ ἔρχωνται εἰς τὸ σπίτι σου καὶ νὰ σὲ ὑβρίζουν, νὰ σὲ ἀπειλοῦν . . .

— Καὶ νὰ μὴ τολμᾶς νὰ εἰπῆς λέξιν . . . ἀποπληξία σοῦ ἔρχεται! ἀν ἥμην εἰς τὴν θέσιν σας ἐγώ . . . ἤξευρα τί θὰ ἔκαμνα.

— Τί θὰ ἔκαμνες κουτέ;

— Θὰ ἔμβαινον εἰς ἓνα ἀμάξι, καὶ ὅποιος μὲ πιάσει! . . .

— Σιώπα, δειλὴ ἀνθρωπε, ἐγώ ἀπεφάσισα νὰ μείνω!

— Μείγατε διὰ νὰ σᾶς σφάξῃ χωρὶς ἀλ-

λο ή ἐκεῖνος δ τρελλὸς δ Βίκτωρ ή δ ἄλλος
ο κρεμανταλᾶς δ Πολιωνός!

— Δαπιέρε, ἀνέκραξεν δ Βουρεπώ, σὲ
δειτάττω νὰ μὴ ἀναφέρης πλέον αὐτὰ τὰ
ἀνόματα!

— Καλά, καλά, αὐθέντα, ἄλλα δὲν μου
λέγετε καν, σᾶς παρακαλῶ, τί ἀπεφασίσατε;
διότι ἐπτὰ ὥραι ἐσήμανον καὶ εἰς τὰς ὅκτω
σᾶς περιμένει ὁ κύριος μοίραρχος εἰς τὸ
συμβολαιογραφεῖον. Θὰ ὑπάγετε λοιπὸν κατὰ
τὴν ὑπόσχεσιν σας;

Ἐνῷ ὁ Βουρεπώ, ὑπὸ τῆς ἐρωτήσεως
ταύτης ταραχθεὶς, ἡτοιμάζετο ν' ἀποκριθῇ,
ἡ εξω θύρα ἐσείσθη ὑπὸ βιαίου κτυπήματος,
ὅ δὲ αὐθέντης καὶ διάπηρέτης ἀνεσκιτησαν
ἄμφοτεροι ὑπὸ τρόμου. Ὁ ταμίας ἀφοῦ ἡ-
κροάσθη ὀλίγον διέταξε διὰ νεύματος τὸν
Δαπιέρον νὰ πληροφορηθῇ τί τρέχει ἀλλ
ἐκεῖνος δειλότερος τοῦ κυρίου του, μόλις
καὶ μετὰ βίας ἀπεφάσισε νὰ κινηθῇ. Ἐν
τῷ μεταξὺ ὅμως τούτῳ οἱ ἄλλοι ὑπηρέται
προλαβόντες ἡγεώξαν τὴν θύραν καὶ ὑστερον
ἡλθον καὶ ἀνήγγειλαν εἰς τὸν αὐθέντην των
ὅτι τὸν περέμενε κάτω φορεῖν, ἀποσταλὲν
παρὰ τοῦ μοιράρχου. Ὁ Βουρεπώ λοιπὸν
ἐπειδὴ τὸ πρᾶγμα ἀναβολὴν πλέον δὲν ἐπε-
δέχετο, καὶ ἐπειδὴ πρὸ πάντων διὰ τοῦ
μέσου τούτου ἔπαινον αἱ ἀνησυχίαι του, ἐ-
στέναξεν ἐκ βαθέων καὶ ἀφοῦ ἐνεδύθη τὸν
γυριστάρυφον ἐπενδύτην του καὶ ἔπιε τρία
ποτήρια μαγαλασίου ὥπως ἀναλάβῃ θάρ-
ρος, κατέβη καὶ εἰσῆλθεν ἐν ἀπελπισίᾳ εἰς
τὸ φορεῖον.

Μίαν καὶ ἡμίσειαν ὥραν μετὰ τὰ ἀνωτέρω
συμβάντα ἔφθασεν ὁ Δαγγλῆς δργίλος καὶ
μαινόμενος· παρ' ὀλίγον νὰ κρημνίσῃ τὴν
θύραν ὑπὸ τῆς βίας, καὶ ὅταν τέλος τὴν
ἡγεώξαν ὡρμησεν ἐπὶ τῆς κλίμακος, ἀνέβη
ἐπάνω καὶ ἐβρίφθη ὡς βόμβα εἰς τὸ ἐστια-
τόριον, ὅπου εἶδε φῶς, ἐκεὶ δὲν εὑρέθη ἀντικρὺ^{τοῦ Δαπιέρου,} δειπνοῦντος καὶ καθημένου
εἰς τὸ θρονίον τοῦ κυρίου του· τὸ καλὸν
τῷοντι γερόντιον, καθὸ εὐνοούμενος θαλα-
μηπόλος, ἀμα δ κύριός του ἀπέκαμνε πλέον
καταβροχθίζων καὶ ἀπεσύρετο, τὸν διεδέ-
γετο, καὶ ἐξαπλούμενος ἐπὶ τοῦ θρονίου τοῦ
αὐθέντου του δὲν ἐσηκόνετο πλέον, ἀλλὰ τὸν
ἐστήκοντον μεθύοντα καὶ σχεδὸν κοιμώμενον.

Εἰς τοιαύτην ως ἔγγιστα εύρισκετο τὴν
ώραν ἐκείνην κατάστασιν, διότι ὑπὸ τοῦ
πότου καταστὰς οἰνοβαρῆς, ἐταλάνιζεν ἐν
κατανύξει καὶ κρουγοὺς δακρύων χύνων τὴν

ἀνοησίαν καὶ τὴν ἀφροσύνην τοῦ κυρίου
του. Ἀκούεις ἐκεῖ τὸν ἀνόητον, μοῦ θέλει
ὑπανδρείαν εἰς τοιαύτην ἡλικίαν! κάποιος
βέβαια τὸν ἐμάγευσεν! ήμεθα τόσον εὔτυ-
χεῖς καὶ οἱ δύο μας! Τί τοῦ ἔλειπε, τοῦ
τρελλοῦ; καλὸ φαγὶ, καλὸ κρασὶ, ἔκαμνε
ὅτι ηθελεν, ἐμισοκοιμάτο μετὰ τὸ δεῖπνον
καὶ ἀφοῦ ἔπαιζε τὴν παρτίδα του, τὸ ἐπεργε-
δίπλα μόνος ὡς καλόγηρος! Τόρα ὅμως,
πολλὰ τὰ ἔτη σας! Θὰ ἔλθη κυρά εἰς τὸ
σπίτι, καὶ ὁ διάβολος μαζὶ της· αὐτὸς θὰ
νυστάζει καὶ ἐκείνη θὰ θέλη νὰ περιπατήσῃ,
θὰ ἐπιθυμῇ νὰ καθήσῃ πλησίον εἰς τὴν φω-
τιὰ καὶ ἐκείνη θὰ τοῦ λέγῃ νὰ ὑπάγουν εἰς
τὸ θέατρον! Χάρα τῶν Ἑβραίων θὰ κα-
ταντήσῃ αὐτὴ ἡ ἡσυχος κατοικία μας, διότι
ἡ νέα σύζυγος τοῦ γέρου μας θὰ συνάξῃ
κύκλω της δῆλη τὴν νεολαίαν, καθὼς τὰ
κανναβοῦρι τὰ πουλιά! καὶ ἐγὼ μὲ τὸν
αὐθέντην θὰ καθήμεθα εἰς κάμπιαν γωνίαν
ὡς μούμιαις! . . . Η βροντώδης φωνὴ τοῦ
μοιράρχου διέκοψε τὸν μονόλογον τοῦτον.
— Ποῦ εἴναι ὁ αὐθέντης σου; εἴπεν οὗτος
εἰσερχόμενος μετὰ κρότου. Ἡ ἀπρόσποτος
αὐτὴ ἐμφάνισις καὶ ἡ ἐρώτησις τόσον ἐξά-
λισαν τὸ γερόντιον, ὥστε δὲν ἡδυνήθη νὰ
προφέρῃ λέξιν.
— Δὲν ἀκούεις, κοιμημένε; ἐπανέλαβεν ὁ
Δαγγλῆς, ἀρπάζων αὐτὸν ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ.
— Ναι, κύριε μοίραρχε, ναι ἀκούω, ἐτραύ-
λισε τρέμων.
— Ἀποκριθῆτι λοιπόν! ποῦ εἴναι ὁ Βο-
ρεπώ;
— Εἰς τὸ συμβολαιογραφεῖον τοῦ Γρήλλου.
— Τί λέγεις;
— Ἄμα ἐστείλατε καὶ τὸν ἐζητήσατε, ἐφυ-
γεν ἀμέσως.
— Ἐγὼ ἐστείλα!
— Βεβαιότατα καὶ ἐν φορεῖον μαζί.
— Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἴναι μεθυσμένος,
εἴπεν ὁ μοίραρχος ἀποτεινόμενος πρὸς τοὺς
περιεστῶτας, ἐξηγήσατέ μοι λοιπὸν σεῖς τί
σημαίνουσιν αὐτά!
— Ολοι οἱ ὑπηρέται ἐπεκύρωσαν τοὺς λόγους
τοῦ Δαπιέρου, ὅστις συνελθὼν ὀλίγον κατ'
ὄλιγον διηγήθη τὰ διατρέξαντα λεπτομερῶς.
— Γνωρίζεις τοὺς ἀχθοφόρους τοὺς φέρον-
τας τὸ φορεῖον; ήρώτησεν ὁ Δαγγλῆς σκε-
πτόμενος.
— Οχι, κύριε μοίραρχε, ἀλλὰ τοῦ ἐνὸς ἐξ
αὐτῶν μοὶ ἐπροξένησεν ἐντύπωσιν τὸ ἄγριον
πρόσωπον καὶ τὸ πελώριον ἀνάστημα.

— Έννοω τόρα ποῖος εἶναι ὁ ἥρως τοῦ γέου τούτου δράματος, διελογίσθη ὁ μοίραρχος, ὁ Πολωνὸς πάλιν ἔχει μέσα τὸν δάκτυλὸν τοῦ ἀλλὰ νὰ μὴ μὲ λέγουν Δαγγλῆν, ἀντὸς δὲ λίγου δὲν καθαρίσω μέχρι λεπτοῦ τοὺς λογαριασμούς μου μὲ τὸν κομψὸν τούτον λοχαγόν! . . .

Μίαν ὥραν βραδύτερον διεκωδωνίζετο εἰς ὅλην τὴν πόλιν ἡ ἀρπαγὴ τοῦ Βονρεπὼ καὶ ἡ χωροφυλακὴ σύμπασα, ἀρχηγοῦντος αὐτοπροσώπως τοῦ μοιράρχου, ἐξεστράτευσε πρὸς καταδίωξιν τῶν ἀρπάγων· ἡ δὲ Θηρεσία ἀγέβαινε τὴν κλίμακα τῆς πατρικῆς οἰκίας καὶ ἔλεγε πρὸς τὸν ἀδελφόν της,

— Χάρις εἰς τὴν τύχην καὶ εἰς τὴν προστασίαν ἀγρύνστου φίλου δὲν θὰ διέλθω τὴν νύκτα κλαίουσα ἀλλὰ μάλιστα περιχαρής, καὶ δι’ αὐτὸν θέλω νὰ συμμεθέξης τῆς εὐτυχίας μου. Αὔριον Βίκτωρ θὰ υπάγωμεν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Δαλλιέ! . . . Ο ἀδελφός τῆς ζηλιφε τὴν χεῖρα αὐτῆς ἐν σιωπῇ.

— Καὶ θὰ υπάγωμεν εἰς καλήν ὥραν, προσέθηκε χαμηλοφώνως ἡ Θηρεσία, διότι ἡ υγεία τοῦ παράφρονος τόσον ἐχειροτέρευσεν, ώστε οἱ ιατροὶ ἀπέβαλαν πᾶσαν ἐλπίδα.

‘Αντὶ ἀποκρίσεως ὁ Βίκτωρ ἔσφιγξε δακρύων ἐπὶ τῆς καρδίας του τὴν ἀδελφήν του καὶ ἀπεγωρίσθησαν. ‘Ἄς ἐπανέλθωμεν ἐν τούτοις εἰς τὸν Βονρεπὼ, καθ’ ἣν ὥραν εἰσῆλθεν εἰς τὸ φορεῖον, καὶ οἱ ἀγθοφόροι ἔκλεισαν τὰ θυρίδια αὐτοῦ. Ο ἀξιότιμος ταμίας ἀναλογιζόμενος ὑπὸ ποικίλας ἐπόψεις τὴν ἀπὸ τοῦ ἀγάμου εἰς τὸν συζυγικὸν βίον ἀπότομον ταύτην μετάβασίν του καὶ ἀειποτε ἀνησυχῶν ἐπὶ τῇ διπλῇ ἀπειλῇ μονομαχίας, τῇ ἐπικειμένῃ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του ὡς τὴν σπάθην τοῦ Δαμοκλέους, δὲν προσείχε διόλου ποῦ τὸν ἔφερον οἱ ἀγθοφόροι· ἀλλ’ ὅταν μετὰ δικτὼ ἡ δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας οὗτοι ἐστάθησαν καὶ παρεμέρισαν διὰ νὰ ἀφήσωσι τὴν δίοδον ἐλευθέραν εἰς τινὰ διεργομένην ἀμάξιαν, τότε μόνον παρετήρησαν ἐν ἀπορίᾳ ὅτι εύρισκετο ἐπὶ τῆς γεφύρας τῆς ἀντικειμένης πρὸς τὴν πλατεῖαν τῶν Οπλῶν, ὑποθέσας δὲ ὅτι λάθος συνέβη, ἤνοιξε τὸ θυρίδιον τοῦ διχήματος καὶ προέκυψε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ σκοπῷ νὰ ἐπιπλήξῃ σφοδρῶς τοὺς ἀγθοφόρους· ἀλλ’ ἐκεῖνοι προέτειναν ἀμέσως κατ’ αὐτοῦ δύο πιστόλια τὰ δόπια τοῦ ἐνέκρωσαν τὸν λόγον εἰς τὰ χεῖλη. Μετ’ ὀλίγον οἱ ἀγθοφόροι ἀνέλαβον τὸν δρόμον των, τὸ δὲ μέτωπον τοῦ Βονρεπὼ

ψυχρὸς περιέβρεχεν ἴδρως, διότι ἀνεγνώρισεν εἰς τὸ φῶς τῶν φανῶν τῆς γεφύρας ὅτι οἱ ἀγθοφόροι οὗτοι ἦσαν ἐκ τῶν ληστῶν τῆς πλατείας τοῦ Ἀρεως, ἀπὸ τῆς ὁμοιομόρφου καὶ ἀπαισίας ἐνδυμασίας των, καὶ μετὰ τρόμου ἀνελογίζετο πόσους κινδύνους διέτρεχε περιπεσών εἰς χεῖράς των.

Ἐφαντάσθη, καὶ τὸ αἷμα ἐπάγωσεν εἰς τὰς φλέβας του, ὅτι ὁ κόμης Στανίσλαος ἐσκόπευε νὰ τὸν φονεύσῃ καὶ ὅτι οἱ ἀγθοφόροι ἐπὶ τούτῳ ἀπεσταλμένοι τὸν ἔφερον εἰς τὸν ποταμόν· ως ἀνὴθελαν τῷντι νὰ ἐπικυρώσωσι τοὺς φόβους του, ἀμα διῆλθον τὴν γέφυραν, ἔκλιναν πρὸς ἀριστερὰ καὶ διεύθυνθησαν διά τινος δρομίσκου πρὸς τὴν εὐώνυμον σχθῆν τοῦ ποταμοῦ, ἥτις τὴν ὥραν ἐκείνην ἦτο πάντη ἔρημος καὶ σκοτεινή. Τόπε τοῦ ταλαιπώρου Βονρεπὼ αἱ ἀμφιβολίαι ἔπαισαν, ἐστηλώθη οὕτως εἰπεῖν· ὑπὸ τρόμου ἐπὶ τῶν προσκεφαλαίων τοῦ φορείου, καὶ ἐν ἐσχάτῃ ἀπελπισίᾳ ἔβλεπε τὸ τέλος του ἐγγίζον καὶ ἤκουεν ἐκεῖ πλησίον τὸν πένθιμον φλοισθέν τῶν ὑδάτων τοῦ Τάργου. Όσακις μάλιστα οἱ λησταὶ ἰσταντο πρὸς ἀναψυχὴν, ὁ ταμίας ἡσθάνετο ὄλας ἐκείνας τὰς ἀγωνίας τοῦ εἰς θάνατον ἀπαγομένου καταδίκου.

X.

ΤΟ ΑΠΡΟΣΛΟΚΗΤΟΝ.

Η ἀγωνία αὕτη διήρκετεν ἐπὶ μακρόν ἀλλ’ ὅσῳ ἦτο φρικτὴ τόσῳ καὶ ἡ χαρά του ὑπῆρξε μεγάλη καὶ ἀνέχφραστος, ὅταν οἱ ἀγθοφόροι ἀπομακρυνθέντες τῆς παροχθίου, διεύθυνθησαν διὰ τῶν χωραφίων πρὸς τὴν ἀμαξωτὴν ὁδόν. Ἀγαλλιάσεως στεναγμὸς ἐξῆλθε τότε τοῦ στήθους του καὶ ἡ νεκρωθεῖσα καρδία του ἤρχισε πάλιν νὰ πάλλῃ. Σύντομος ὅμως κατὰ δυστυχίαν ὑπῆρξεν ἡ χαρά του, διότι παρετήρησεν ἀνὰ μέσον τοῦ σκότους καὶ τῶν δένδρων ὅτι τὸ φορεῖον διεύθυνετο πρὸς τινα παλαιὸν καὶ ἀκατοίκητον Ηύργον τῆς Μώλας, καλούμενον, περὶ τοῦ ὅποιου ἔλεγον οἱ ἐντόπιοι ὅτι συγχάκις ἐχρησίμευεν ως ὄρμητήριον ὅχι φαντασμάτων ἀλλ’ ἐνσαρκωμένων διαβόλων ἐκ τῶν τῆς μυστηριώδους συμμορίας. Τόσαι δὲ ἀπαισιαὶ φῆμαι διέτρεχον περὶ τῆς κατηρειπωμένης ταύτης κατοικίας, τόσας τρομακτικὰς ιστορίας διηγοῦντο περὶ αὐτῆς, ώστε ὁ Βονρεπὼ, ὅταν ἐπλησίασεν ἡσθάνθη τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς του ἀνορθουμέγας ὑπὸ φρίκης!

“Οταν ἔφθασαν ἀπέναντι τοῦ πυλῶνος, εἰς τῶν μανδυοφόρων ἐσύριξε δίς καὶ πάραυτα φῶς ἐλαμψεν εἰς ἐν τῶν παραθύρων τοῦ πύργου, ἀνταποκριθέντος δὲ πάλιν τοῦ μανδυοφόρου εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο, ἀντηλλάγη τὸ σύνθημα τῆς διαβάσεως, τὸ ὅποιον ὅμως ὁ Βονρεπώ, ἐπειδὴ ἐλάλουν χαμηλοφώνως δὲν ἤκουσεν, ἀν καὶ ἔτεινε τὸ οὖς δύσω ἡδύνατο.

- Τίς εῖ;
- Φίλοι τῆς Μαρκησίας.
- Τί ζητεῖτε;
- Ἀνθη.
- Ἐν ὄνόματι τίνος;
- Ἐν ὄνόματι τοῦ Μαύρου.

— Εἰσέλθετε λοιπὸν εἰς τὸν πύργον του.

Αἱ κιγκλίδες ἔτριξαν ἐπὶ τῶν ἐσκωριασμένων ὑπὸ τῆς ἀχρηστίας στροφέων των καὶ οἱ ἀχθοφόροι ταχύναντες τὸ βήμα ἐστάθησαν ἐπὶ τέλους πρὸ μικρᾶς μαρμαρίνης κλίμακος· ἐκεὶ ἡνέῳξαν τὸ φορεῖον καὶ συλλαβόντες διὰ στιβαρῶν χειρῶν τὸν Βονρεπώ, τὸν ἀπήγαγον καὶ τὸν ἔκλειταν εἰς κατασκότεινον δωμάτιον. Καὶ ἐπὶ τινα μὲν χρόνον διαταμίας δὲν ἐδείκνυε σημεῖον ζωῆς, ἀλλ’ οἱ μεγάλοι κίνδυνοι ἔχουσι τὸ καλὸν, δτὶ ἐπαναφέρουσι ταχέως τὰς αἰσθήσεις, δι’ αὐτὸ καὶ λέγουσιν δτὶ θεωρεῖται ἡττημένη ἡ τίγρις ἐκείνη, ητις δὲν καταβάλλει διὰ τοῦ πρώτου ἀλματος τὸν κάτοικον τῆς Λιβύης. Οὔτω λοιπὸν καὶ ὁ Βονρεπώ συνελθὼν δλίγον κατ’ δλίγον, πάντοτε ὅμως, ἐννοεῖται, ἐν φόβῳ καὶ τρόμῳ, ἐπροχώρησε βήματά τινα ἐν τῷ σκότει ψηλαφῶν καὶ ζητῶν νὰ εῦρῃ κάθισμα, διὰ νὰ σκεφθῇ ἀνετώτερον περὶ τῶν καθ’ ἑαυτόν οὕτω λοιπὸν περιηλθεν ἀκροποδῆτὶ καὶ μετὰ μεγίστης προφυλάξεως τὸν ὥμισυν χῶρον τῆς φυλακῆς του, δταν αἴφνης παρετήρησε φῶς διὰ τῆς σχισμῆς μιᾶς θύρας καὶ ἐστάθη.

Οὐδέποτε ἄλλοτε ὁ φόβος καὶ ἡ περιέργεια ἐπάλαισαν ἀγῶνα τοιούτον, οἵον τὴν ὥραν ἐκείνην εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ταμίᾳ ἐβλεπεν ὁ δυστυχῆς τὸ φῶς καὶ ἀκατάσχετον ἡσθάνετο ἐπιθυμίαν νὰ πλησιάσῃ τοὺς δφθαλμοὺς εἰς τὴν σχισμὴν, ἀλλ’ ἀφ’ ἑτέρου φρίκη τὸν κατελάμβανεν, ἀναλογιζόμενον τὰς πιθανὰς ἴσως συνεπείας τοιαύτης τόλμης. Τέλος πάντων μετὰ πολύμοχθον ἀγῶνα ὑπερεγίκησε τὴν δειλίαν ἡ περιέργεια καὶ κρατήσας τὴν ἀναπνοήν του, ἐπλησίασεν, ἔκυψε, καὶ ἰδοὺ τί ἀπροσδόκητον εἶδε.

Ἐν μέσῳ ἀπεράντου αἰθούσης, ὃπου μόνον ἔπιπλον ἐσώζετο τεθραυσμένος καθρέπτης, δλα δὲ τὰ λοιπὰ καὶ ἀετώματα καὶ τοιχογραφίαι εἶχον κατερειπωθῆ, ἐκάθητο γυνή τις πρωϊγὸν χιτῶνα ἐνδεδυμένη, καὶ πρὸ αὐτῆς ἵστατο μικρός τις ἀνθρωπίσκος, τὸν ὅποιον ὁ Βονρεπώ καὶ ως ἐκ τῶν κινήσεων καὶ ως ἐκ τῆς ποικιλοχρόου ἐνδυμασίας ἀνεγνώρισεν δτὶ ητον ὁ Πέτρος Κορβίνος. Ὁ μικρὸς κουρεὺς ητον ἀεικίητος, δτε μὲν ἦλειφε τὰς χειρας ἀρώματα καὶ ἐστίλβων τὴν κόμην τῆς πρὸ αὐτοῦ γυναικὸς, δτὲ δὲ δι’ ἀκατανοήτου ταχύτητος ἐβοστρύχιζε καὶ ἀλφίτωνεν αὐτήν· ὑψοῦτο ἐπὶ τῶν ἄκρων τῶν ποδῶν, ἔκυπτεν ὑστερον ως ἀστραπὴ, ἐγύριζε δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ καὶ προσεπάθει παντοιοτρόπως νὰ διακρίνῃ τὸ πρόσωπον ἐκείνης τὴν ὅποιαν οὕτω πως ἐκαλλώπιζεν, ἀλλ’ δηλη ἡ ἐπιτηδειότης, ὅλα τὰ μηχανεύματά του ἐμηδενίζοντο καὶ ἀκαρπα ἔμενον ἀπέναντι τῆς προφυλάξεως τῆς ἀγνώστου, ητις κρύπτουσα τὸ πρόσωπον ἐντὸς χαρτίνου χωνίου, ἔβλεπε, χωρὶς αὐτὴ νὰ φαίνηται, διὰ δύο μικρῶν ὑπῶν τὰς κινήσεις τοῦ κουρέως καὶ μειδίαμα εἰρωνείας διέστελλε τὰ χεῖλη τῆς ἐπὶ τῇ περιεργείᾳ του. Πρὸς πλειστέραν μάλιστα ἀσφάλειαν οἱ αὐτοὶ μανδυοφόροι, οἱ ἀπαγαγόντες τὸν Βονρεπώ, παρίσταντο δλίγα βήματα παρέκει ἔνοπλοι καὶ ἔτοιμοι ἐν ἀνάγκῃ νὰ περιστείλωσι καὶ τὸ ἐλάχιστον αὐθαδες σημεῖον περιεργείας τοῦ Κορβίνου.

Περαιωθέντος τοῦ καλλωπισμοῦ, ἡ ἀγνώστος ἡγέρθη καὶ ὠμίλησε κρυφίας πρός τινα τῶν μανδυοφόρων, πάραυτα δὲ μέγα περίδεμα ἐτέθη ἐπὶ τῶν δφθαλμῶν τοῦ Κορβίνου καὶ τὸν ὠδήγησαν ὑστερον εἰς τὸν παρακείμενον θάλαμον, καὶ μετ’ αὐτὸν ἐξῆλθε καὶ ἡ ἀγνώστος. Τότε ὁ ἐσχατος μείνας εἰς τὴν αἰθουσαν ἔλαβε τὸν λύχνον καὶ διευθύνθη πρὸς τὴν θύραν ὃπου ὁ Βονρεπώ εἶχεν ἐστηλωμένους τοὺς δφθαλμούς του. Ἐκεῖνος δ’ εὐθὺς ἀπομακρυνθεὶς ὀρμητικῶς ἀνέμεινεν ἐν ἀγωνίᾳ, εὐκόλως ἐννοούμενη, τὴν μέλλουσαν συνέντευξιν ητις καὶ δεν ἤργησε, διότι δ ληστῆς ἀποθήσας διὰ τοῦ ποδὸς τὴν θύραν, εἰσῆλθε θορυβωδῶς καὶ καταθέσας τὸν λύχνον ἐπὶ τῆς ἐστίας, ὑστερον δ’ ἐξαπλωθεὶς ἐπὶ τινος θρονίου ἐνητένισε βλοσυρῶς τὸν περίτρομον ταμίαν. Ὁ ἀνθρωπὸς οὗτος ἡράκλειον εἶχε τὸ ἀνάστημα καὶ ὅλον τὸ σῶμα ἔκρυπτεν ἐντὸς τοῦ εύρυ-

τάτου αύτοῦ μανδύα και τοῦ πλατυπετάσ-
σου πίλου του· ὁ Βονρεπώ ἐπομένως δὲν
διέκρινε παρὰ τὸ ἄκρον τῆς ρίνός του κοκ-
κίνης ως ἄνθραξ και δύο δρθαλμοὺς διαβο-
λικωτάτους και πῦρ βάλλοντας.

Αφοῦ ἐφ' ἵκανην ὥραν ἀνέκρινε διὰ τοῦ
βλέμματος τὸν ταλαιπώρον ταμίαν, τοῦ ὁ-
ποίου ὅλον τὸ αἷμα ἔψυγεν ἀπὸ τὰς φλέ-
βας, τὸν προσεκάλεσεν ὑστερὸν νὰ καθήσῃ,
και πλησιάζων πρὸς αὐτὸν, ἐνῷ ἐκεῖνος ὡπι-
σθογώρει ἐξ ἐμφύτου ὄρμωμενος ῥοπῆς,

Φίλτατε κύριε Βονρεπώ, εἶπεν, οἰκείω
τῷ τρόπῳ, μὴ φοβεῖσθε παντάπαι, διότι
εὑρίσκεσθε εἰς χεῖρας φιλικάς· βλέπων δὲ
ὅποιαν σπαρακτικὴν ἐντύπωσιν ἐνεποίησαν
οἱ σαρκαστικοὶ οὗτοι λόγοι ἐπὶ τοῦ αἰγμα-
λῶτου του, πρόσεθηκεν ἀμέσως· — Δὲν μὲ
πιστεύετε Ἰσαῖς, ἀλλὰ θὰ προσπαθήσω νὰ
καταπεισθῆτε, και πρῶτον ἀς ἐξηγηθῶμεν.
Τίνος ἔνεκα νομίζετε ὅτι σᾶς μετεκομίσαμεν
ἐδὼ ἐκ τῆς οἰκίας σας;

— Εντελῶς ἀγνοῶ, ἐτραύλισσεν ὁ Βονρεπώ
βαρυθυμῶν.

— Δὲν εἶναι δυνατόν! κάτι! θὰ ὑποπτεύησθε
βέβαια.

— Εἳναν μοὶ ἐπετρέπετο νὰ ὑποθέσω...

— Μή συστέλλεσθε παντελῶς, κύριέ μου.
Ἐδῶ δύνασθε νὰ λαλήσητε μᾶλλον ἀφόδως
παρ' ὅτι εἰς αὐτὴν τὴν οἰκίαν σας.

— Λοιπὸν τότε σᾶς λέγω ὅτι φρονῶ, ὅτι
ὅλα ταῦτα ἐγένοντο διὰ νὰ μὲ ἐμποδίσητε
νὰ ὑπάγω εἰς τὸ συμβολαιογραφεῖον τοῦ
Γρήλλου.

— Ναι, δὲν τὸ ἀρνοῦμαι, μία αἰτία εἶναι πραγ-
ματικῶς και αὐτὴ ἀλλ' ὅχι καὶ ἡ πρωτίστη.

— Όχι; ἀνέκραξεν ὁ Βονρεπώ, και ἔδειξε
τόσην ἀνησυχίαν ὥστε ὁ μετ' αὐτοῦ συνδια-
λεγόμενος ἀπεκρίθη ὑπομειδιῶν.

— Όχι, φίλτατε!

— Τί τρέχει λοιπὸν τότε; ήρώτησεν ὁ Βον-
ρεπώ ἀγωνιῶν.

— Πρόκειται ἀπλῶς νὰ μᾶς χορηγήσητε
μίαν ἐκδούλευσιν.

— Θέλουν νὰ μὲ ληστεύσουν! ἀνέκραξεν ὁ
πολυτάλαντος φιλάργυρος, παρ' ὡς τὸ φιλο-
χρήματον ἀπέπνιξε πρὸς ὥραν τὸν φόβον.

— Απατᾶσθε! σήμερον τούλάχιστον ὅχι,
λέγω δὲ σήμερον, διότι δὲν σᾶς ἐγγυῶμαι
περὶ τοῦ μέλλοντος... τὸ ἔτος, βλέπετε,
τοῦτο εἶναι τόσῳ δυστυχησμένον, ὥστε πι-
θανὸν βραδύτερον νὰ σᾶς ζητήσωμεν κάνενα
δάνειον...

— Αν ἀπατῶμαι, ποία ἀλλη αἰτία ὑπάρχει
τότε δὲν ἔννοω...

— Οὔτε θὰ τὴν ἔννοήσητε ἀν δὲν ἐξηγηθῶ,
φίλτατε διὰ νὰ σᾶς ἀπαλλάξω λοιπὸν μα-
ταίου κόπου, ίδου ἐν συντόμῳ ποίαν χάριν
σᾶς ζητοῦμεν. Γνωρίζετε τὴν μάρκησίαν Λα-
ριβιέρ;

— Έχω τὴν τιμὴν τωόντι νὰ τὴν γνωρί-
ζω, ἀπεκρίθη ἔκθαμβος ὁ Βονρεπώ.

— Ηλθε πρὸς ὀλίγου ἐκ Παρισίων.

— Ηλθεν ἡ μάρκησία; ἀδύνατον! μετὰ
ἔνα μόλις μῆνα ἐμελέτα νὰ ἐλθῃ.

— Ήξεύρετε πόσον ἡ χυρία Λαριβιέρ εἶναι
ἰδιότροπος.

— Πολὺ ιδιότροπος πραγματικῶς, τῇ ἀ-
ρέσκουν ὅλα τὰ παράδοξα, ὅλα τὰ ἀνάπο-
δα, ὥστε δὲν ἐκπλήττομαι δι' ὅ, τι και ἀν
ἀκούσω περὶ αὐτῆς.

— Οθεν ἔννοετε τώρα, πιστεύω, τὴν αι-
τίαν τῆς ἀρπαγῆς σας;

— Αὐτὴ λοιπὸν μοῦ ἔπαιξε αὐτὸν τὸ παι-
γνύδιον! ἀνέκραξεν ὁ Βονρεπώ ἀνατινασσό-
μενος ἐκ τοῦ θρονίου του· ὁ διάβολος νὰ
τὴν πάρῃ! μὲ ἐτρόμαξε τόσον, ὥστε ἐνόσω
ζῶ δὲν θὰ τὸ λησμονήσω.

— Λησμονήσατε τὸ πλέον, και κάμετε εἰς
αὐτὴν μίαν χάριν, διὰ τὴν ὅποιαν πολὺ θὰ
τὴν ὑποχρεώσητε!

— Καμμία τρέλλα πάλιν, χωρὶς ἀλλο!

— Τὸ ἐμαντεύσατε! πρόκειται περὶ τρέλ-
λας και τρέλλας ἀποχρέατικης μάλιστα· θέ-
λει δηλαδὴ νὰ τὴν συνοδεύσῃτε εἰς τὴν ἐν
Βαστίδη ἔπαιλιν, ὅπου τὴν ἐσπέραν ταύτην
ἡ χυρία Δεμομιωρανῆ δίδει μεγαλοπρεπέστα-
τον χορὸν, ἀλλ' ἐπιθυμεῖ νὰ ὑπάγῃ ἀγνώ-
ριστος και πρέπει νὰ μὴ ἀκουσθῇ τὸ σόνομά
της, και σεῖς αὐτὸς νὰ προσποιηθῆτε ὅτι δὲν
τὴν γνωρίζετε. Θὰ φορῇ προσωπεῖον και θὰ
ἐξαφνίσῃ ὅλους τοὺς προσκεκλημένους διὰ
θεάματος ὅλως πρωτοφανοῦς.

— Η χυρία Λαριβιέρ, θὰ μὲ ὑπεχρέωνε καθ'
ὑπερβολὴν, ἐὰν ἐξέλεγεν ἀλλον τινα διὰ
νὰ τὴν συνοδεύσῃ και πρὸς πάντων ἐὰν ἐφέ-
ρετο πρὸς ἐμὲ μὲ φυσικώτερον τρόπον, εἶπεν
ὁ Βονρεπώ δυσχεραίνων.

— Γνωρίζετε πόσον ιδιότροπος εἶναι! η-
ναγκάσθην κ' ἐγὼ αὐτὸς νὰ ὑποκύψω εἰς τὰς
θελήσεις της, και ἐνεδύθην, ως βλέπετε,
τὸν μανδύαν τοῦτον, ὑπέλαβεν ὁ ἀγνωστος
ἀνοίγων τὸν ἐπενδύτην του και δεικνύων ὅτι
ἐφερεγ ύποκάτω ράσον μοναχοῦ.

— Ας ἦναι, αὐτὴν τὴν βραδιά θὰ τὴν ἐν-

Θυμοῦμαι.

— Ν' ἀναγγείλω εἰς αὐτὴν ὅτι εἴσθε ἔτοιμος;
— Αγώναμαι δις μὴ ἔτομασθῶ! εἶναι
ἀξία νὰ μὲ πάρη ἐκεῖ κάτω σείρουσά με!
— Καὶ μὲ τὸ πιστόλιον σηκωμένον, εἴπεν
ὁ μοναχὸς γελῶν.

— Εἴσθε εἰς τὴν ὑπηρεσίαν της; ἡρώτησεν
οἱ Βονρεπώ.

— Εἶμαι ὁ ἐφημέριος της.

— Πρὸ πολλοῦ;

— Πρὸ πολλοῦ δυστυχῶς εἶμαι καταδικα-
σμένος νὰ βλέπω ἀδιακόπως τοιαύτας ἀνοη-
σίας· τὸ καλὸν εἶναι ὅτι ἀφ' ἑτέρου ἔχει πολὺ^{τὸν}
καλὰ αἰσθήματα καὶ παραδειγματικὴν δια-
γωγήν.

— Εἰς τὸν διάβολον ἀς ὑπάγουν τὰ καλὰ
αἰσθήματα, ἡ διαγωγὴ καὶ αὐτὸς ὁ κοκκινο-
μύτης καλόγηρος, ὅστις ὄμοιάζει πρὸς ἀρ-
χιληστὴν μᾶλλον παρὰ πρὸς Ἱερέα τοῦ Υ-
ψίστου! ἐτραύλισεν ὁ ταμίας, μανιωδῆς γε-
νόμενος, ὅταν ὁ μοναχὸς ἀπῆλθε δὲν ἐν-
θυμοῦμαι ποτὲ ἀν ἐτρόμαξα ὅσῳ σήμερον,
καὶ ὅλα ταῦτα γίνονται διὰ νὰ πραγματο-
ποιηθῶσιν αἱ ἴδιοτροπίαι μιᾶς τρελλῆς! τί
νὰ γείνῃ τόρα τὴν ἔπαλα, ἀλλοτε ὅμως δὲν
τὸ πιστεύω νὰ μὲ ἀπατήσῃ τάσον εὔκολα.
Τὸ βέβαιον ὅμως εἶναι, προσέθηκε μετὰ μι-
κρὸν ὅτι εἶναι δρθιστάτη ἡ κοινὴ παροιμία
«Κάθε ἐμπόδιον διὰ καλὸν» διότι τὸ
χάγιετον καὶ ὅλως μυθικὸν τοῦτο συμ-
βάν. Θὰ μὲ δικαιώσῃ ἀπέναντι τοῦ φοβεροῦ
μοιράρχου, καὶ ἐκεῖθεν τούλάχιστον δὲν ὑπάρ-
χει φόβος νέας ἐπιθέσεως.

Ο μοναχὸς μετὰ τὸ τέλος τῶν ἀνωτέρω
σκέψεων τοῦ Βονρεπώ εἰσῆλθεν ἄνευ μαν-
δύου, ἐνδεδυμένος τὰ ἱερατικά κατόπιν δὲ
τούτου ἡλθον δύο ὑπηρέται ἐν στολῇ, κο-
μίζοντες ἐπὶ ἀργυρῶν τρυβλίων φιάλας οἰ-
νων ἐκλεκτῶν καὶ δρεκτικωτάτους πλακαοῦν-
τας, οἵτινες ἀνέδιδον εὐώδιαν ὡς ἄν πρὸ μι-
κροῦ ἐσήγαγον αὐτούς τοῦ κλιβάνου.

— Ή κυρία μαρκησία ἐσκέφθη, εἴπεν ὁ ἐ-
φημέριος ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Βονρεπώ,
ὅτι δὲν θὰ σᾶς δυσηρέστει ἐὰν σᾶς προσέ-
φερε νὰ φάγητε κάτι τι πρὶν ἀγαθῆτε ἐφ' ἀ-
μάξης.

— Έαν μόνον τοιαύτας ὄρθιας καὶ φιλαν-
θρώπους ἰδέας εἴχε πάντοτε κατὰ νοῦν, ἀπε-
κρίθη ὁ Βονρεπώ ἐπιπίτων ἀσμένως κατὰ
τῶν παρατεθέντων, θὰ ἦμεθα ἀχώριστοι
φίλοι.

— Στοιχηματίζω ὅτι διψάτε; ὑπέλαθεν δ

ἐφημέριος.

— Διψῶ λέγει; ή γλώσσα μου, κύριε, ἐκόλ-
ησεν εἰς τὸν οὐρανόσκον!

— Σᾶς ἀρέσκει ὁ οῖνος τῆς Μαδέρας;

— "Οχι ὀλίγον· τὸν εύρισκω ωφέλιμον εἰς

τὴν ὑγείαν.

— Πῶς σᾶς φαίνετε αὐτὸς ἐδῶ;

— Νέκταρ!

— Εἰς ὑγείαν τῆς μαρκησίας! εἴπεν ὁ ἐ-
φημέριος, γεμίζων κατ' ἐπανάληψιν τὰ πο-
τήρια.

— Ας ἦναι, ἂν καὶ εἶμαι θυμωμένος κατ'
αὐτῆς, θὰ πίω εἰς ὑγείαν τῆς!

— Πρέπει νὰ ὄμολογήσωμεν μίαν ἀλήθειαν,
εἴπεν ὁ ἐφημέριος ἐμπιστευτικῷ τῷ τρόπῳ.

— Ποίαν;

— "Οτι ἡ μαρκησία ἔχει μὲν τὴν κεφαλὴν
ὄλιγον ἐλαφρὰν, ἀλλὰ μὰ τὸν Θεὸν, ἔξαιρετα
ἔφωδιασμένην τὴν οἰναποθήκην τῆς!

— Κύριε ἐφημέριε, βλασφημεῖτε, νομίζω;

— Ηθανόν· αὐτὸς τὸ διαβολόκρασο εἶναι
ἴκανὸν καὶ τὸν Πάπα αὐτὸν νὰ κολάσῃ! Ε-
λάτε, φίλατε, νὰ καταιβάσωμεν καὶ τὸ τε-
λευταῖον ποτήριον καὶ ὑστερον νὰ ἀναβῶ-
μεν εἰς τὴν ἀμάξαν!

Αφοῦ τὸ τελευταῖον ποτήριον δίς καὶ τρίς
ἐξεκενώθη ὁ ἐφημέριος ἐλαβε τὸν Βονρεπώ
ἀπὸ τοῦ βραχίονος καὶ τὸν ὀδήγησεν εἰς τὸ
παρακείμενον δωμάτιον, ὅπου ἀνέμενεν ἡ
προσωπιδοφόρος κυρία, πολυτελὴ ἐνδύματα
χοροῦ φέρουσα. Ο Βονρεπώ καί τοι παρὰ τὸ
δέον ὑπὸ τῶν πολλῶν προπόσεων φαιδρυ-
θεὶς, οὐχ ἦττον προσηνέχθη πρὸς τὴν κυ-
ρίαν μετὰ πολλῆς φιλοφροσύνης ὡς ἀνθρω-
πος καλὴς τυχῶν ἀγωγῆς, οἱ λόγοι του μά-
λιστα περιεῖχον καὶ ἐλαφρὰν ἐπίπληξιν δι' ὅ-
σα παρ' αὐτῆς ἐπαθεῖν· ἀλλ' ἡ κυρία μαρκη-
σία Λαριβιέρ, ἡ διότι δὲν κατεδέχθη ν' ἀπο-
δώσῃ τὴν ἐπίπληξιν, εἴτε διότι δὲν εὑρεν ἐν
αὐτῇ ἀρκετὸν ἄλας, ἀντὶ ἀποκρίσεως τῷ ἐ-
τεινεν ἀπλῶς τὴν χειρα λέγουσα.

— Ας ὑπάγωμεν!

Σμῆνος ὑπηρετῶν (ό Βονρεπώ τούλάχι-
στον ἡρίμησεν ἐν παρόδῳ δώδεκα) κρατούν-
των φανούς τούς συνάδευσε μέχρι τῆς αὐ-
λῆς, ὅπου ἐγένετο τῆς ἐγκαταλείψεως καὶ τῆς
παντελοῦς ἐρημώσεως ὁ χόρτος εἶχεν ἀνέ-
τως ἀναψυχῆ. Ἐκεῖ ὅκτω ἵπποι ἐσκαπτον ἀ-
νυπομόνως τὴν γῆν καὶ οἱ μὲν τέσσαρες
αὐτῶν οἱ ὠραιότεροι ἦσαν ἐζευγμένοι εἰς κομ-
φότατον ὄχημα, οἱ δὲ ἄλλοι τέσσαρες εἰς
δύο λεωφορεῖα διὰ δερμάτων ἀπλῶς ἐστε-

γραμμένα. Ή μαρχησία εισῆλθεν εἰς τὸ δόχημα καὶ μετ' αὐτῆς ὁ Βονρεπώ καὶ ὁ ἐφημέριος ἀντικρὺ καθήσαντες, κατόπιν ὅλοι οἱ ὑπηρέται, ὅπερ ἐκίνησε τὸν θαυμασμὸν τοῦ ταμία, ἀνέβησαν εἰς τὰ δύο λεωφορεῖα, μετὰ τοῦτο ἐδόθη τὸ σύνθημα τῆς ἀναχωρήσεως καὶ αἱ τρεῖς ἄμαξαι ἤρχισαν νὰ τρέχωσιν ἀστραπηδόν. Ό δὲ Βονρεπώ, ἣν καὶ ἡ σιθάνετο ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του τὴν ἐπενέργειαν τῆς Μαδέρας καὶ τῶν ἀλλων γενναίων οἴνων, ἣν καὶ ἡ μαρχησία διέμενεν ἀλαλος καὶ ἐφαίνετο ὡς ἀψυχον ἄγαλμα ὑπὸ τὴν μεταξόπιτλον προσωπία της, προσεπάθησεν ὅμως, ἐπειδὴ διετήρει πάντοτε μικρὰς ὑποψίας, ν' ἀρχίσῃ συνομιλίαν μετὰ τοῦ ἐφημερίου, ἀλλ' ἀναγκασθεὶς μετ' οὐ πολὺ νὰ παραιτηθῇ τῆς ἰδέας ταύτης, διότι ἡ φωνὴ του ἐπνίγετο ὑπὸ τοῦ κρότου τῶν τροχῶν καὶ τῶν κωδωνίσκων τῶν ἵππων, ἔξηπλωθη φιλοσοφικῶς εἰς μίαν γωνίαν τῆς ἀμάξης καὶ τόσῳ ἀξιόλογα ἐτοποθετήθηστε μόλις καὶ μετὰ βίας τὸν ἀφύπνισαν ὅταν ἐφθασαν εἰς τὴν ἐπαυλιν τῆς κυρίας Λαβᾶλ Δερμιμορανσῆ.

Ο χορὸς, τὸν ὅποιον προητοίμασεν ἡ περιφανῆς δέσποινα τῆς Βαστίδης, ἥκμαζε τὴν ὥραν ἐκείνην ἐν ὅλῃ αὐτοῦ τῇ λαμπρότητῃ, καὶ ἦκουοντο εἰς τὰ διαλείμματα τῆς πολυφόργυγου μουσικῆς ὁ ψιθυρισμὸς τῶν φωνῶν καὶ τὸ ἔρρυθμον βῆμα τῶν χορευτῶν. Ο Βονρεπώ καταβὰς ἀπὸ τοῦ ὁγήματος πρὸ μεγαλοπρεποῦς ἀψίδος ἀπαστραπτούσης ὑπὸ μυρίων λαμπτάδων, ποικιλοχρόων φανῶν καὶ ἀνθέων, προσήνεγκε τὸν βραχίονα πρὸς τὴν σύντροφόν του, καὶ παρακολουθούντων τοῦ ἐφημερίου καὶ τῶν δώδεκα ὑπηρετῶν ἀνὰ δύο καὶ ἐν τάξει βαδιζόντων, ἀνέβη ὅσον ἡ πολυσαρκία του τῷ ἐπέτρεπε ταχύτερον τὴν διὰ πλουσίων ταπήτων ἐστρωμένην κλίμακα τῆς ὑποδοχῆς. Εἰς τὴν πρώτην θύραν τῶν αἰθουσῶν συνηντήθησαν ὑπὸ τοῦ ἀρχιθαλαμηπόλου.

Ποίον πρέπει ν' ἀναγγεῖλω; Ἡρώτησεν οὐτος ἐδαφιάως προσκλίνων.

— Ἀγάγγειλον τὴν κυρίαν μαρχησίαν Λαριβέρ καὶ τὸν κύριον δὲ Βονρεπώ!

— Άμα τὰ δύο ταῦτα ὀνόματα ἠκούσθησαν, ἀπὸ αἰθουσῆς εἰς αἰθουσαν μεταδιδόμενα, ἐπροξένησαν πάνδημον κίνησιν, διότι ἡ μαρχησία ἦτο πασίγνωστος καὶ πάντες ἔτρεξαν εἰς προσπάντησιγ τῆς, πεποιθότες ὅτι ἡ ἀπροσδόκητος αὐτῆς ἔλευσις ὑπέκρυπτε κάτι τι

ἀστεῖον· τῆς οἰκοδεσποίνης μάλιστα ἡ χάρα ὅρια δὲν εἶχε, διὸ ἔδραμε περιχαρής καὶ μὲ τὰς ἀγκάλας ἀνοικτάς.

— Καλῶς ἥλθετε, φιλτάτη μου κόρη! εἴπε σφίγγουσα τὰς χεῖράς της καὶ ἀσπαζομένη, αὐτὴν ἐπὶ τοῦ μετώπου. Υπερευχαριστῶ τὸν κύριον ταμίαν διότι σᾶς συγάδευσεν ἢ ὅψε ἐδῶ ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ ὑποφέρω αὐτὸ τὸ προσωπεῖον, ἐκβάλετέ το, σᾶς παρακαλῶ.

— Όχι, ἔχω εἰσέτι ἀνάγκην αὐτοῦ, ἀγαπητῆ μου, ἀπεκρίθη ἡ μαρχησία.

— Ἡξέυρετε, κύριε Βονρεπώ, διατί ἐπιμένει; Ἡρώτησεν ἡ κυρία Λαβᾶλ ταπεινὴ τὴ φωνῆ.

— Διότι μελετᾶ νὰ πράξῃ ἀπροσδόκητόν τι κωμικόν, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος.

— Θὰ ἦναι βεβαίως πρωτότυπον.

— "Οσω δύνασθε νὰ φαντασθῆτε, κυρία, εἰπεν ὁ ἐφημέριος ἀναμιγνύσμενος θαρραλέως εἰς τὴν συνομιλίαν.

— "Ω! πόσον ἀνυπόμονος εἴμαι!

— Σᾶς διαβεβαιῶ ὅτι θὰ καταπλαγήτε, βλέπω μάλιστα ἐκ τῆς ἐκφράσεως τῶν ὀφθαλμῶν τῆς μαρχησίας ὅτι δὲν θὰ βραδύνη ἡ πάραστασις.

XI.

Η ΜΑΡΚΗΣΙΑ ΚΑΙ Ο ΠΑΡΑΦΡΩΝ.

Ἐνῷ οἱ προσκεκλημένοι τῆς κυρίας δὲ Λαβᾶλ περιέμενον ἀνύπομόνως τὴν ὑπὸ τοῦ Βονρεπώ προαγγελεῖσαν ἀστειότητα, εἰς τὴν ἐν Μοντοβάν οἰκίαν τῆς κ. Δαλλιέ διεδραματίζοντο συμβάντα ἀντιθέτου ὅλως φύσεως. Καθ' ἧν δηλαδὴ στιγμὴν ἡ Θηρεσία εἰσήρχετο ὡς εἴπομεν εἰς τὸν κοιτῶνά της, ἐλαθεν ἐπιστολὴν παρὰ τῆς φίλης της, ἐν ἦτην παρεκάλει θερμῶς νὰ ὑπάγῃ ὅσον τάχιστα πρὸς αὐτὴν πρὸς παρηγορίαν, διότι ὁ παράφρων εἶχε καταληφθῆ ὑπὸ ἀπειργάπτου μανίας. Η Θηρεσία λοιπὸν, μὴ συμβουλευομένη κατὰ τὰς ἀποφάσεις τῆς ἀλλον παρὰ τὴν εὐαίσθητον καὶ τρυφερὰν καρδίαν της, ἔδραμεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ἀδελφοῦ της, καὶ εὑροῦσα αὐτὸν ἐτοιμαζόμενον νὰ ἔξελθῃ, τὸν ἐλαθεν ἀπὸ τοῦ βραχίονος καὶ διευθύνθησαν ἀμφότεροι πρὸς τὴν οἰκίαν τῆς Λουκίλης.

Εὔρον δὲ αὐτὴν ὡχράν καὶ καταπεφοβισμένην, διότι βλέπουσα τὰς ἀλγηδόνας τοῦ παράφρονος ἐπεθύμει ἀπὸ καρδίας καὶ διὰ πάσης θυσίας νὰ πραύνῃ εἰ δυνατὸν αὐτὰς καὶ

πρὸ δύο ώρῶν ἡγωνίζετο κατὰ τοῦ βοηθοῦ τοῦ βασιλικοῦ χειρούργου, ἐπιμένοντος καὶ θέλοντος ν' ἀλυσοδέση τὸν πάσχοντα, χάριν ἀσφαλείας καὶ αὐτῆς καὶ τῶν νοσηλευόντων αὐτόν.

— Οὐ κύριος Δελσώλ ἐπιμένει λέγων ὅτι κινδυνεύει ἡ ζωή μου, εἴπεν ἡ Δαλλιέ διηγουμένη πρὸς τὴν Θηρεσίαν τοὺς ἀγῶνάς της, ἀλλ' ἀσυγκρίτως προτιμότερον θεωρῶ νὰ γίνω θύμα τῆς μανίας του, παρὰ ν' αὐξήσω τοὺς πόνους τοῦ δυστυχοῦς, ἐνδίδουσα εἰς ἀνανδρὸν φόβον.

— Μόνον λοιπὸν αὐτὸν σκέπτεσθε; εἴπεν δὲ Βίκτωρ χαμηλῇ τῇ φωνῇ καὶ δὶ ηθούς ἐλαφρὰν ἐπίπληξιν ἐμφάνιντος.

— Κακὲ ἄνθρωπε, ἀπεκρίθη ἡ Λουκίλη, τρυφερῶς ἀτενίζουσα αὐτὸν, ζηλοτυπεῖς τὸν δυστυχῆ αὐτὸν, τοῦ ὅποιου ἡ ἀγωνία κατασπαράσσει τὴν καρδίαν! Πρὸς τιμωρίαν τῆς κακῆς αὐτῆς λέξεως, θὰ σὲ ἀφήσωμεν ἐδῶ μόνον· ἵσως ἐπιστρέψωμεν πάλιν, ἀλλὰ δὲν τὸ ἀξίζεις· δὲν λέγω καλὰ, Θηρεσία; . . .

— Υπάγωμεν, εἴπεν ἡ νέα κόρη, καὶ δὲς τὸν ἀφήσωμεν νὰ ἔξιλεωσῃ τὰ ἀμαρτήματά του διὰ τῆς μοναξίας. Ταῦτα εἰποῦσα, ἔλαβε τὴν χεῖρα τῆς φίλης της καὶ ἀμφότεραι κατέβησαν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ παράφρονος. Οὐ δὲ Βίκτωρ μείνας μόνος περιηλθεν ἐπὶ τινα χρόνον τὴν αἰθουσαν ἐν προδήλῳ ταραχῇ. Εἰς τὴν αἰθουσαν ταύτην τὴν ἀφελέστατα γητρεπισμένην ὑπῆρχον τρεῖς εἰκόνες, ἡ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἡ τοῦ παράφρονος καὶ ἡ τοῦ πατρός του. Οὐ Βίκτωρ λοιπὸν στενοχωρούμενος μὲν ἀφ' ἐνὸς ὑπὸ τῆς θέας τῶν δύο ἔκεινων εἰκόνων, αἵτινες ἐφαίνοντο ὡς νὰ τὸν ἡτένιζον ἐν μέσῳ τοῦ ἀμυδροῦ φωτὸς, τοῦ διαχειρέμενου ὑπὸ τοῦ λαμπτήρος, μὲν ἡθος ἀπειλητικὸν, καταθλιβόμενος δ' ἀφ' ἑτέρου ὑπὸθυμοβόρου σκέψεως, εὐκόλως προδιδομένης ἐκ τῆς μελαγχολίας του καὶ τοῦ ἀποτόμου τῶν τρόπων του, ἡγέως τὴν ὄλοφρακτὴν θύραν τῆς αἰθουσῆς καὶ κατέβη εἰς τὸν κῆπον διὰ ν' ἀναπνεύσῃ τὴν ἐσπερίαν δρόσον. Ταύτοχρόνως τὸ ὠρολόγιον τῆς ἀγορᾶς ἐσήμανε τὴν δεκάτην.

— Δέκα ώραι! εἴπεν δὲ Βίκτωρ τεταραγμένος, ἀλλ' ἀδιάφορον τί μὲ μέλλει! φάνει ὅτι εἶμαι πλησίον τῆς Λουκίλης· καὶ ἐπακουμβήσας ἐπὶ τίνος θρανίου ἐβυθίσθη εἰς βρεμβασμούς, τὸ ἀντικείμενον τῶν ὅποιων μαντεύουσιν εὐκόλως αἱ ἀναγνώστριαι μας.

— Η Δαλλιέ ἐν τούτοις βοηθουμένη ὑπὸ τῆς φίλης της ἐφιλονείκει σφοδρῶς μετὰ τοῦ Δελσώλ, ὅστις ὡς λίθος ἀδιάσειστος καὶ ἐπίμονος, ὡς ὅλοι οἱ ἀσκληπιάδαι, οὐδὲ βῆμα ὑπεχώρει ἀπὸ τὰ χαρακώματά του.

— Επαναλαμβάνω, κυρία, ἔλεγεν ἐπισήμω καὶ σοβαρῷ τῷ τρόπῳ, ὅτι προτιμότερον εἶναι νὰ ἐκτελέσῃ τὰς παραγγελίας μου ἀμέσως, παρὰ ν' ἀφήσῃ τε νὰ παρέλθῃ καιρός...

— Άλλα πρὸς τί νὰ καταφύγωμεν εἰς τοιαῦτα μέσα, ἀφοῦ φαίνεται ἡ συχώτερος;

— Απατᾶσθε, κυρία, νομίζουσα ὅτι εἶναι ἡ συχώτερος, διότι ἡ κατ' ἐπιφάνειαν αὕτη γαλήνη προμηνύει σφοδρὰν καταιγίδα.

— Περιμείνατε τούλαχιστον, ἐωσοῦ ἡ καταιγίς ἔκραγη, εἴπε τότε ἡ Θηρεσία.

— Νὰ περιμείνω ἐωσοῦ πνίξη κάνενα, ἵσως μάλιστα πρῶτον ἐμέ! δοῦλός σας ταπεινός! Εὰν ἐγνωρίζατε λατινικὰ θὰ σᾶς ἔλεγον διὰ ποῖον λόγον ἐπιμένω.

— Εἰπέτε μας τὸν λόγον αὐτὸν γαλλιστί.

— Χάνει πολὺ τῆς ἀξίας του μεταγλωττιζόμενος, διὸ ἀκούσατέ τον κατὰ δύο τρόπους: *Principiis obsta, sero medicina paratur.*

— Οπερ ἐστί·

— Πρέπει νὰ προλαμβάνωνται διὰ δραστηρίων μέσων οἱ πρῶτοι παροξυσμοὶ καὶ ἐπειτα νὰ λαμβάνηται πρόνοια περὶ τῶν μεταταῦτα.

— Αἱ σκέψεις σας, κύριε, εἴπε ζωηρῶς ἡ Δαλλιέ, εἶναι φρονιμώταται, δικαιόταται, καὶ πρώτη ἐγὼ ὅμολογῶ τὴν βαρύτητά των, ἀλλὰ . . .

— Άλλ' ἔχετε ἀπόφασιν νὰ μὴ δώσητε παντελῶς προσοχὴν, αὐτὸ θέλετε νὰ εἴπητε;

— Ας περιμείνωμεν τὴν αὔριον.

— Αὔριον εἶναι παράκαιρα . . .

— Τίς οἶδεν; εἴπεν ἀπροσέκτως ἡ Θηρεσία.

— Τίς οἶδε, κυρία; ἐγὼ, τὸν ὅποιον βλέπετε, ὁ Ιάκωβος-Ιωάννης-Βαρνάβας-Δελσώλ.

Εἴμαι ίκανὸς νὰ προείπω, σχεδὸν ἀλανθάστως, τὴν ὥραν τῆς ἐπανόδου τοῦ παροξυσμοῦ, ητίς θὰ ηναι πολὺ τῶν προηγούμενων φοβεριωτέρα, καθόστον ὁ παράφρων ἔξασθενεῖται κατ' ὀλίγον καὶ ἐπομένως σύμπασα ἡ ἐνέργεια τῶν ζωτικῶν αὐτοῦ δυνάμεων θέλει συγκεντρωθῆ ἐις τοὺς ἐσχάτους αὐτοὺς παροξυσμούς. Αλλ' ἀφοῦ τόσον ὀλίγον φροντίζετε περὶ τῶν συμβουλῶν μου, καὶ ἀφοῦ μάλιστα δὲν ἔχετε πεποίθησιν οὐδὲ εἰς αὐτὴν τὴν ἐπιστήμην, ἐγὼ ἀναχωρῶ.

(ἀκολουθεῖ).